

Arrest

nr. 43 405 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 39.576 van 1 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ROETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2009 zou verzoeker samen met zijn neef het Rijk zijn binnengekomen.

Op 29 december 2009 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend.

Uit het Eurodacverslag van 29 december 2009 blijkt dat verzoeker het Schengengrondgebied via Polen is binnengekomen en dat hij in Polen een asielaanvraag heeft ingediend op 21 december 2009.

Op 5 februari 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan Polen op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna afgekort: Dublin-II-Verordening).

Op 9 februari 2010 gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoeker.

Op 22 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan motivering luidt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 29/12/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 29/03/1987.

Tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd 01/02/2010 verklaart betrokkene dat op 21/12/2009 vanuit Wit-Rusland Polen is binnengekomen en er asiel heeft aangevraagd. Uit het Eurodacverslag van 29/12/2009 blijkt dat betrokkene inderdaad op 21/12/2009 asiel heeft aangevraagd in Polen. Betrokkene zou tot 27/12/2009 in het opvangcentrum te Beela Polliaska hebben verbleven. Betrokkene verklaart dat hij de beslissing niet heeft afgewacht. Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is met de bus naar België gekomen waar hij op 28/12/2009 aankwam en de volgende dag een asielaanvraag heeft ingediend op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 05/02/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 09/02/2010 weten dat de betrokkene op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 wordt teruggenomen. Betrokkene reisde samen met (...). Deze persoon zou de neef zijn van betrokkene en is eveneens het voorwerp van een terugnameakkoord met Polen. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Polen aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er specifieke redenen zijn waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordt betrokkene dat er geen specifieke reden was. Hij verklaart dat de bus naar België reed en dat hij niet in Polen kon blijven. Betrokkene verklaart dat hij uit Polen vertrok omdat hij begon te vrezen voor zijn leven. Deze vrees ontstond nadat betrokkene enkele dagen na zijn aankomst in Polen ondervraagd werd door Russisch sprekende mensen die vroegen wat hij in Polen deed en hoelang hij daar al was. Betrokkene vermoedde dat deze mensen van een Russische geheime dienst waren en daarom besloot hij uit Polen te vertrekken. Indien betrokkene zich in Polen bedreigd voelt door derden, kan betrokkene dit melden aan de bevoegde Poolse autoriteiten. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij last heeft van regelmatige hoofdpijn en dat hij hartklachten heeft. Hij verklaart dat hij hiervoor onderzocht werd, maar dat de dokters geen diagnose konden stellen. In het administratieve dossier van betrokkene zijn echter geen documenten noch medische attesten aanwezig die de verklaringen van betrokkene staven. Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat aangehaalde problemen betrokkene zouden verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van

Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Poolse autoriteiten. (2)”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op. Zij verwijst naar de bepaling van artikel 39/82, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en stelt dat *in casu* de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend door verzoeker tegen de bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 39 578 om reden dat verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond.

De verwerende partij kan worden bijgetreden in haar argumentatie.

Artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, waanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

In casu blijkt dat verzoeker op 27 februari 2010 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in het geding zijnde beslissing. Verzoekers vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd op 1 maart 2010 bij arrest nr. 39 578 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om reden dat verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond. Aldus is de vordering tot schorsing ingediend door verzoeker niet ontvankelijk.

De exceptie wordt aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voortgezet overeenkomstig de artikelen 37 tot 42 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU